

*Docei siliciojato arbiojato
koroj turdoj rano...*

BÚRKOVÝMI MRAJEMI

**JANETTE
OKEOVÁ**

ZA BÚRKOVÝMI
MRAKMI

ZA BÚRKOVÝMI MRAKMI

JANETTE OKEOVÁ

KUMRAN.SK

UKÁŽME SVOJU NÁDEJ

Americký originál
**Beyond the
Gathering Storm:**

© 2000 by Janette Oke

Vydavateľ:

Published by Bethany House Publishers,
a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.

Slovenské vydanie:

© 2023 KUMRAN, s. r. o.
Mýtna 62, 064 01 Stará Ľubovňa
www.kumran.sk

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto knihy nesmie byť
reprodukovaná, uložená do
informačných systémov ani inak
rozširovaná (elektronicky alebo
mechanicky) bez predchádzajúceho
písomného súhlasu vydavateľa.

Preklad:

Zdenka Buntová

Jazyková korektúra:

Zuzana Guričanová

Zodpovedný redaktor:

Eva Štrbová

Originál obálky:

Jenny Parker

Foto na obálke:

Kristina Harris

Obálka a grafická úprava:

Štefan Talarovič, Ľudmila Králiková

Tlač:

Tlačiareň Heidy, s. r. o.

Prvé vydanie:

ISBN 978-80-89993-789

*Venujem množstvu čitateľov,
ktorí sa domáhali ďalšieho príbehu
o Delaneyovcoch*

JANETTE OKEOVÁ sa narodila v meste Champion v Alberte ako dcéra kanadského farmára a vyrastala vo veľkej rodine plnej smiechu a lásky. Je absolventkou školy Mountain View Bible College v Alberte, kde sa zoznámila so svojim manželom Edwardom. V máji 1957 sa zosobášili. Spoločne viedli niekoľko cirkevných zborov v Indiane a Kanade, neskôr prežili niekoľko rokov v Calgary, kde Edward pôsobil na viacerých pozíciách na fakultách vysokých škôl a Janette sa venovala písaniu. Na konte má viac ako štyri desiatky románov pre dospelých a deti, ktoré vyšli v miliónových nákladoch.

Okeovci majú troch synov a dcéru a tešia sa z tucta vnúčat. Edward a Janette žijú neďaleko Didsbury v Alberte a aktívne sa zapájajú do činnosti miestneho cirkevného spoločenstva.

Obsah

1. Sťahovanie do neznáma	11	17. Počítanie dní	119
2. Dymové Jazero	17	18. Dar	127
3. Nový domov	23	19. Nedorozumenie	133
4. Snažím sa udomáčniť	29	20. Úľava	141
5. Dni samoty	35	21. Opäť spolu	149
6. Čučoriedkový koláč	41	22. Nový začiatok	153
7. Zima	45	23. Nové poriadky	159
8. Susedia	51	24. Ďalšia zmena	169
9. Jar	57	25. Odchádzanie	179
10. Sadenie	65	26. Athabasca	185
11. Zoznámenie	71	27. Nová komunita	197
12. Leto	79	28. Služba	205
13. Panika	85	29. Zima	211
14. Obrat	93	30. Nedeľné obedy	219
15. Po požiari	101	31. Odpovede	231
16. Ťažkosti	111		

Kapitola prvá

Studený dážď a vietor nepriniesli ráno, aké by si vybrala pre dnešný deň. Snažila sa schovať pod požičaným dáždnikom, ale oblečenie jej neochránil. Náladu jej nekazilo len počasie. Trápilo ju, že novú, starostlivo vybranú garderóbu, ktorú si s otcovou pomocou pripravovala tri dni, si zničí hneď prvý raz, čo ju má na sebe. Škoda bolo márneť čas chodením po obchodoch. Otec nefrflal, no určite si v duchu vrazil, že jej nakupovanie trvá zbytočne dlho.

Nervozitu cítila, už keď vychádzala zo svojej izbičky v penzióne, a počasie jej na nálade nepridalo. „Škoda, že ocko nemohol zostať dlhšie...“ vzdychla. „A že so mnou nemohla ísť mama.“

Spomenula si na mamine slová na rozlúčku – tón znel povzbudivo, hoci po maminej drahej tvári stekali slzy. „*Boh je s tebou, srdiečko. Nikdy na to nezabudni. A my sa budeme modliť. Každý deň,*“ pošepala dcére.

Trocha sa upokojila, pevnejšie zovrela rúčku dáždnika a pripravila sa prejsť cez ulicu.

Už-už dvíhala nohu, že vykročí, keď začula blížiac sa auto. Automaticky otočila hlavu a zastala. Stále ju neprestával udivovať hluk a rýchlosť, s akými sa tie moderné dopravné prostriedky pohybovali. Auto bolo tmavomodré a na kapote malo ozdobnú sošku.

Muž za volantom vystrkoval hlavu z otvoreného okienka, asi potreboval lepší výhľad, než mu poskytovalo dažďom postriekané čelné sklo. Oči mu zakrývali tmavé okuliare, okolo krku sa mu ovíjal dlhý šál, ktorý vial vo vetre.

Pobavene nadvihla kútiky úst. Pri pohľade na auto uháňajúce po zmáčanej rozblatenej ulici a na šoféra na okamih zabudla na dážď aj na svoju nervozitu.

Nadvihla dáždnik, aby jej nebránil vo výhľade, a postavila sa na okraj chodníka.

Chybu si uvedomila prineskoro. Keď automobil preletel okolo, spod kolies vyšplechla poriadna dávka špinavej dažďovej vody. Uskočila, no škoda už bola napáchaná. Pozrela na sukňu, z ktorej kvapkalo, a potom za odchádzajúcim autom. Vodič opäť vystrčil hlavu a obzrel sa. *Možno sa chystá cúvnuť, aby sa ospravedlnil*, napadlo jej, no muž iba nadvihol plecía a mal tú drzosť zasmiať sa a zakývať jej. Nemohla tomu uveriť. Toľká hrubosť! Toto by sa u nich doma nikdy nestalo. Jej nové šaty sú zničené a ten chlap sa ešte zasmeje, akoby sa dokopy nič nestalo?

„Ach, bože!“ zvolala pri pohľade na premočenú sukňu. Práve išla na pracovný pohovor do budovy na druhej strane ulice. Zariadil to jej otec a dúfal, že ju bude môcť sprevádzať, ibaže povinnosti ho odvolali z mesta. A teraz stála na ulici v ušpinenom oblečení a premočených topánkach. Na to, aby sa išla do penziónu prezliecť, už neostával čas. „Čo teraz? Takto predsa nemôžem...“ lamentovala s neskrývaným

zdesením, no potom potriasla hlavou a rozosmiala sa. „Nič sa nedá robiť, asi budem musieť. Nejakto to prežijem.“

Poobzerala sa na obidve strany, či sa neblížia ďalšie autá, a rýchlo prebehla na druhú stranu. Dáždnik niesla opretý o plece. V takom stave, v akom bola, jej už ďalšia dávka dažďa nemohla ublížiť.

Otvorila ťažké vstupné dvere a nervózne sa rozhliala po rozľahlej vstupnej hale. Nikde nikto, nemala sa koho spýtať, do ktorých dverí treba ísť. Zatvorila dáždnik, odložila ho do stojana a pokúsila sa otriasť vodu zo sukne, avšak márne. *Život prináša aj veľmi nepríjemné prevapenia a človek sa musí naučiť, ako sa s tým vyrovnat*, odriekala pošepky mamine stokrát opakované slová a zastrčila si pod klobúk uvoľnený prameň vlasov. „Len ako sa mám vyrovnat s týmto, naozaj neviem.“

Upravila si kabát, ako najlepšie vedela. Najhoršiu spŕšku kalnej vody a blata odniesol ten, ale i na novučičkej sivej sukni sa vpredu zjavil tmavý pruh.

Vyzliekla si kabát. Preloží si ho cez ruku, aby to najhoršie nebolo vidieť. Utrela si tvár vyžehlenou vreckovkou a znova si uhladila vlhké vlasy. Vystrela plecيا a zhlboka sa nadýchla. Mamine modlitby hádam pomôžu. Ešte hodila rýchly pohľad okolo seba a vykročila, až si po pár krokoch spomenula na dáždnik. Požičala si ho. Čo ak si niekto pomyslí, že dáždniky v stojane sú určené na verejné použitie? O mestských obyčajoch nemala ani potuchy. Vrátila sa a vybrala ho zo stojana, hoci nieš dáždnik, z ktorého kvapkalo, a zároveň vlhký kabát nebola hračka.

Otec povedal: „Po schodoch hore a doprava,“ pripomenula si. *„Ten muž sa volá Kingsley. Arthur Kingsley, ale stačí si pamätať priezvisko – pán Kingsley.“* Nasilu sa usmiala

a narovnala plecيا. Bolo to dobrodružstvo – presne ako povedal jej otec. Vrhla smutný pohľad na svoju sukňu, odhodlane vyšla po schodoch a zabočila doprava.

Otec vravel, že je tu recepčná. Mám sa hlásiť u nej, predstaví sa a vysvetlí, v akej veci prichádzam.

Pokúsila sa kabátom zakryť prednú časť sukne. Čo si o nej tá dáma pomyslí?

„Dúfajme, že má zmysel pre humor,“ zamrmlala.

Na konci chodby našla miestnosť a pred dverami s nápisom *Arthur Kingsley a partneri*. *Prosím, vstúpte* na okamih zaváhala.

V miestnosti bolo dosť veľa ľudí. Popri stene bez okien stáli zoradené stolíky, pol tučta žien sa skláňalo nad písacími strojmi a rytmicky búšilo do klávesov. Na stoličkách pri dverách sedeli ďalší ľudia, roztržito sa mrvili a snažili sa upútať pozornosť recepčnej za prijímacím pultom. Štôsy papierov, ktorými doslova zavalili pult, takmer zakrýval nápis *slečna Stoutová, recepčná*. Dievča s uľahčením vzdychlo a s úsmevom pristúpilo k pultu. Slečna Stoutová bola žena v stredom veku a tenká ako steblo trstia.

„Áno?“ povedala recepčná, no nezdvihla pohľad od papierov.

Všetky hlavy sa otočili a zahľadeli sa na postavu stojaču pred pultom. Mladá žena pocítila nával paniky, vzápätí si odkašľala, nasilu sa usmiala a s predstieranou sebadôverou riekla: „Som Christine Delaneyová. Mám tu...“ Zháčila sa, zrazu si nevedela spomenúť na to správne slovo, ale rýchlo sa pozbierala a potlačila rozpaký. „... stretnutie s pánom...“ Ďalší okamih paniky, keď sa snažila vybaviť si jeho meno, no potom sa s úľavou nadýchla a vyhŕkla: „S pánom Kingsleym. Arthurom Kingsleym.“

Žena zvrátila čelo.

„Ale mám menší problém,“ rýchlo dodala Christine, prekvapená vlastnou odvahou. „Keď som prechádzala cez ulicu...“ Ukázala smerom k oknu. „... preletelo okolo auto a ošplechlo mi sukňu. Možno by bol pán Kingsley radšej, keby som si dohodla schôdzku na neskôr, keď budem vyzeraf upravenejšie...“ vyrapotala a stíchla, lebo žena zamračene vyprska.

„Tí blázniví šoféri, vôbec by ich nemali vpúšťať do ulíc. Vôbec im nezáleží, ako jazdia.“

„Och, ja...“

„Už dve rána po sebe som im musela uskakovať z cesty,“ pokračovala žena čoraz rozhorčenejšie. „A keby išlo iba o kaluže. Človek si nie je istý životom. Autá a ľudia nemajú na jednej ulici čo robiť, tak je to.“

Pri reči prekladala štôsy papierov a tak nimi trieskala, až sa triasol stôl. Od stolíka vľavo sa ozval chichot. Aj slečna Stoutová ho musela počuť, lebo sa otočila a zlostne na dotýčnú zagánila. Rytmický klepot písacích strojov zaznel s novou energiou.

„Podte,“ ozvala sa žena, vstala od stolíka a kývla Christine.

„Ale... nemala by som...?“ vyhrkla a znova si pozrela na sukňu.

„Pán Kingsley je veľmi zaneprázdnený muž, na určovanie ďalšieho termínu nebude mať čas. Záležitost' chce vyriešiť dnes. Snažte sa urobiť všetko, čo je vo vašich silách.“

Snažte sa urobiť všetko, čo je vo vašich silách. Nepočúvala tie slová celý život? Christine pokrčila plecami a vykročila za ženou.

„Kabát a dáždňik nechajte tu, nech nám nezamáčate koberec,“ úsečne dodala žena a ukázala na vešiak na druhom konci miestnosti.

Christine pokorne zavesila svoj nový kabát vedľa štyroch ďalších, len dúfala, že spolu s požičaným dáždnikom bude v bezpečí. Nato poslušne nasledovala netrpezlivú ženu k masívnym dubovým dverám, rada, že zvedavým očiam zmizne z dohľadu.

Kancelária bola priestranná, zaplnená policami, stolmi, kartotečnými skriňami a účtovnými knihami. Za veľkým stolom v strede sedel mohutný muž s takými hustými prešedivenými vlasmi, že vyzeral ako podivný tvor s huňatou hrivou. Veľkými rukami prechádzal po riadkoch na papieroch rozložených pred sebou a Christine počula, ako si mrmle popod nos. Zachytila neznáme slová aj výrazy, ktoré by jej matka vo svojom dome nikdy nedovolila vysloviť. Podľa jeho tónu a zamračeného čela usúdila, že pán Kingsley je s niečím veľmi nespokojný.

„Pane,“ úctivo ho oslovila recepčná a muž čosi nezrozumiteľne zašomral. „Posledná uchádzačka je tu, pane.“

Nezdvihol hlavu. „Dúfam, že je lepšia ako tie predchádzajúce. Nevedia písať na stroji, neovládajú pravopis. Nechápem, čo ich v tých školách učia. Nemôžem takto zabíjať čas.“

„Pane. Stojí pred vami.“

Zdvihol hlavu. Spod huňatého obočia sa na Christine upreli hlboké hnedé oči a mužovi čelo preťala ešte hlbšia vráska. Zdvihol ruku a odhrnul si rozježené vlasy.

Neprehovoril. Aj slečna Stoutová stála mlčky. Christine nervózne preglgla, ale nepohla sa. Kto by mal prerušiť ticho? Ona?

„Som Christine Delaneyová,“ predstavila sa napodiv pokojným hlasom. „Prišla som na pracovný pohovor. Musím sa ospravedlniť, cestou sem ma stretla menšia nehoda. Auto...“

„Šialení šoféri,“ vybuchol muž a pohľadom skĺzol na jej sukňu. Podľa tónu bol zjavne rovnakého názoru ako recepčná. „Na ľudí na chodníkoch vôbec neberú ohľad. Človek by si myslel, že ulice sa postavili len nato, aby sa po nich mohli preháňať na tých mašinách ako šialení. Sú to grobiani. Všetci do jedného. Ani neviem, či je horšie blato alebo prach.“ Preniesol pohľad na jej tvár. „Asi sa potrebujete vrátiť domov a prezliecť sa, však?“ opýtal sa s podráždením v hlase.

„Nie, pane,“ odvetila rýchlo a s náznakom pobavenia v hlase. „Jedine, že by vám prekážalo, ako vyzerám, pane.“

Jej odpoveď ho prekvapila. Predklonil sa a pozorne sa na ňu zahľadel. „I topánky máte premočené,“ zahundral. „Takto si užijete smrť alebo poriadne prechladnutie.“

Pokrčila plecami. „Keby mali zabiť mokré topánky, bola by som dávno mŕtva.“

To ho prekvapilo ešte viac. Zaodráhal a Christine si všimla, že vráska na jeho čele už nie je taká hlboká. „Dobre, tak sa do toho pusťme,“ povedal prívetivejšie.

Dvere sa potichu zatvorili, slečna Stoutová sa vzdialila.

Vzal do ruky obal, ktorý mu nechala položený na rohu stola.

„Máte nejaké pracovné skúsenosti?“ opýtal sa a zbežne preletel dokument očami.

„Nie, pane. Prinajmenšom nie ako pisárka,“ odvetila.

Nadvihol huňaté obočie. „A čo ste robili?“

„Všetko, čím ma poveril otec alebo matka,“ priznala popravde.

Zdalo sa, že odpoveď ho pobavila. „Tým chcete naznačiť, že viete plniť príkazy?“

„Áno, pane. Myslím, že viem.“

„A práce sa nebojíte?“

Nezaváhala. „Každý z nás mal svoj diel povinností. Museli sme pomáhať. Práca je súčasťou života. Od nej závisí, či prežijeme.“

Prikývol. „Toto človek v dnešných časoch často nepočuje,“ zamrmlal a sústreďoval sa na dokument, ktorý držal v rukách. „Och, áno, už viem,“ podotkol po chvíli a zdvihol hlavu. „Váš otec je horský policajt, celý život ste strávili na severe.“ Znova na ňu uprel pohľad. „Tu je to trochu iné, však?“

Christine si nevdojak pozrela na sukňu a pán Kingsley sa rozosmial.

„No, jednu vec sa naučíte rýchlo – dávať si pozor na bláznivých šoférov. Človek je tu v ohrození života, len čo vyjde na ulicu. Tie autá nikdy nemali povoliť. Teraz je ich plné mesto a z ulíc ich už nedostaneme. Človek musí jedno vlastniť, aby ho začali brať na vedomie.“

Christine sa usmiala, no bola by radšej, keby konečne prešli k pohovoru. Mokrú topánku ju chladili, nohy mala studené a nervozita z hľadania prvého zamestnania ju ešte neprešla. Čo ak tú prácu nedostane? Čo potom? Otec pôvodne plánoval, že s ňou zostane v meste, kým sa trochu neudomáčni. A teraz ostala sama. Sama a roztrasená od nervozity. V úplne cudzom prostredí.

Pán Kingsley zaklapol spis. Christine zovrelo srdce. Nedá jej šancu, veď si ani poriadne neprečítal, čo sa tam píše.

„Odovzdajte ho slečne Stoutovej, keď budete odchádzať,“ nariadil stručne. „Nastúpíte v pondelok ráno. O ôsmej – a, prosím, načas. Slečna Stoutová vám presne vysvetlí čo a ako.“

Takže prácu dostala. Dostala ju, hoci nijaký pohovor vlastne neprebehol. Prinajmenšom nie taký, na aký ich pripravovali v škole pre sekretárky. Neveriacky vzala

fascikel, vytisla zo seba: „Ďakujem, pane,“ a v šoku zamierila k dverám.

„Ešte niečo, slečna Delaneyová,“ zavolal za ňou, keď už položila ruku na kľučku.

Otočila sa. Takže naozaj to zle pochopila. Teraz vyjde pravda najavo.

„Vráťte sa čo najrýchlejšie domov a prezlečte sa – pre istotu,“ povedal takmer láskavo. „Nechceme, aby ste prechladli tesne predtým, než nastúpите do svojho prvého zamestnania.“

S úsmevom prikývla.

Práve si obliekala kabát a brala z kúta dáždňik, keď sa pri dverách strhol rozruch. Nevidela, kto vstúpil, ale všimla si, že v miestnosti sa dvihol šum a kyslý výraz slečny Stoutovej vystriedal ešte zachmúrenejší, keďže nesúhlasne našpúlila ústa. Ale odozva sekretárok sediacich za písacími strojmi bola odlišná – vzrušene sa otáčali, upravovali si vlasy, hanblivo pokukovali k dverám, klipkali mihalnicami. Otočila sa, naozaj bola zvedavá, kto vyvolal také vzrušenie. A tam stál on, v ruke v rukavici držal okuliare, z ktorých kvapkala voda, okolo krku a cez jedno plece nedbalo prehodený dlhý šál. Arogantne nachýlil hlavu a pohľadom pomaly prešiel po rade pisárov. Nebolo pochyb, bol to on – šofér, ktorý ju na ulici ošpliechal a odbil to pokrčením pliec a posmešným úsmevom.

Cítila, že jej stuhol chrbát. Zovrela ústa.

Otočil sa a oči sa im stretli. Videla na ňom, že ju okamžite spoznal. Pohľad mu padol na jej oprskaný kabát.

„Tuším ste stáli príliš blízko obrubníka,“ zavtipkoval a okolo očí sa mu rozbehli pobavené vejáriky.

„Zdá sa,“ odsekla odmerane, hlas jej znel chladne. „Slečna Stoutová a pán Kingsley ma uistili, že sa rýchlo naučím